

По нататък сжиятъ продължава:

„Нѣколко дни слѣдъ прочутото засѣдание въ двореца, ¹⁾ по личната покана на Негово Царско Височество Княза и на негови собствени сръдства отпътувахъ за Петроградъ за да уредя съ руското военно министерство, по принципъ и въ подробности, въпроса за тържественото отпразднуване „25-годишния юбилей на шипченскитъ побѣди“. Заминахъ за Петроградъ, безъ да обадя на когото и да било за назрѣлитъ вече у менъ идеи за въздигане на мавзолей въ Плѣвенъ и за създаването на кжщи-музеи въ селата и градоветъ, дѣто бѣ живѣлъ Царьтъ-Освободителъ. Прѣзъ Декемврий 1901 г. и Януарий 1902 г. горѣ-долу привършихъ прѣговоритъ въ Петроградъ за отпразднуване „Шипченскитъ тържества“ и въ началото на февруарий се завърнахъ въ София. Тамъ, въ Петроградъ, въ една интимна сръща съ военния министръ, тогава генералъ Куропаткинъ, разказахъ му своитъ впечатления отъ посѣщението на бившитъ главни квартири на Царя въ Бѣла, Горна-Студена, Пордимъ и Бохотъ и впечатлението отъ посѣщението на плѣвенското полесражение, като му повѣрихъ зародилитъ се въ менъ на самото мѣсто идеи за мавзолея и кжщитъ-музеи. Съ сълзи на очи той ми благодари и ми съобщи, че Нелидовъ му писалъ за тая работа отъ Римъ, той обѣща да ме улесни въ всичко, що е нужно за създаването на кжщитъ-музеи — ще даде нужнитъ военни трофеи и военно-исторически материали, за да красятъ кжщитъ-му-

¹⁾ Изъ книжката: „Спомени отъ главната квартира на Ц.-Освободителя“ отъ Архимандритъ Софроний, стр. 32.